

[J. S. Foget.]

derfor virkelig har Vilje til at hindre Inflation, saa har den de dertil fornødne Love til Raadighed.

Et Bevis for mine Udtalelsers Rigtighed frembyder jo netop de øjeblikkelige økonomiske Forhold i Tyskland. Folk har rigeligt med Penge, men de kan ikke komme til at give dem ud, for der er faste Rammer for, hvor meget de kan købe af hver enkelt Vare, og hvor meget denne Vare maa koste. Jeg kan tillige henholde mig til vore to hjemlige polemiserende Professorer i Nationaløkonomi, de Herrer Jørgen Pedersen og Thorkil Kristensen. Professor Jørgen Pedersen udtalte paa et Møde i Aarhus og gentog senere omtrent det samme i en Artikel i „Berlingske Tidende“ — jeg beder om Tilladelse til et Citat: „Det er en fiks Idé med alle disse Farer ved de ledige Penge. Der er ikke sket noget endnu, og jeg kan ikke se, hvad der kan ske. Der er ingen Grund til at foretage sig noget i Øjeblikket.“ Professor Thorkil Kristensen skriver i en Kronik i „Jyllandsposten“: „Disse Penge rummer ikke nogen større Inflationsfare, saa længe Krigen staar paa, de rummer slet ingen direkte Fare.“ Og han tilføjer: „Man maa derfor tage Afstand fra dem, der mener eller forkynnder, at det er de ledige Penge, som har skabt Inflationen.“

Jeg har altsaa ikke alene min egen Overbevisning at støtte mig til. Jeg kan henvise til de foreliggende Forhold i vort Naboland og til vore hjemlige Professorer i Nationaløkonomi, hvis Navne dog ikke findes i Indstillingen fra det saakaldte Professorudvalg. Den ene var ganske vist Medlem, men maatte opgive paa Grund af Sygdom, og han Navn findes ikke under Betænkningen.

Vil man søge den egentlige Begrundelse for disse Lovforslags Fremsættelse, tager jeg næppe fejl, naar jeg anser Hovedgrunden for at være den, at man herved vil modarbejde en Rentesænkning. Atter her kan jeg slutte mig til de to nævnte Professorer. Jørgen Pedersen siger herom: „Eksistensen af de ledige Penge har presset Rentefoden $\frac{1}{2}$ pCt. ned. Det vil være uheldigt, hvis Renten synker til mindre end det, man venter den vil blive efter Krigen. Det Forhold maa Staten og Nationalbanken blive enige om.“ Og Thorkil Kristensen skriver: „For at hindre en abnorm og skadelig Rentenedgang maa Staten opsuge disse Pengemasser gennem Laan, naar de begynder at søge over i Obligationsmarkedet.“

Her har vi altsaa Begrundelsen. Na-

tionalbanken har ikke i lang Tid været i Stand til at øve Indflydelse paa Obligationsskurserne gennem Udbud af Obligationer, da den for længe siden har udsolgt. Og saa søger man at opsuge Pengene, først gennem de Laaneformer, som vi vedtog sidste Gang, og saa, da disse ikke slog til, gennem denne Række af Lovforslag. Det er altsaa for at undgaa lavere Rente, Forslagene skal gennemføres, og slet ikke af Hensyn til Inflationen. Dette tør man ikke fortælle Befolkningen, og derfor bruger man Camouflagen Inflation.

Der er imidlertid tilsyneladende ogsaa en anden Baggrund for Lovkomplekset, nemlig den stokkonservative Opfattelse, at Indtægterne tvangsmæssigt skal holdes efter samme Fordelingskala som i Aarene lige før Krigen. Aldrig i noget andet Tilfælde har man dog lovgivet saadan, at man derved praktisk talt har umuliggjort det for en driftig Mand at forbedre sine økonomiske Forhold. Efter den foreslaaede Ordning i Lovforslaget om Krigskonjunkturskat og om tvungen Opsparing har man gjort den Forskel paa Befolkningen, at en Mand, som før Krigen havde en Indtægt af 10 000 Kr. eller derover, fortsat maa have denne Indtægt uden Straf hverken i Form af Merindkomstskat eller Krigskonjunkturbeskatning, men en Mand, der i Sammenligningsaarene har haft en ringere Indtægt, men nu er naaet op paa Siden af den anden, han skal sandelig straffes. Det er altsaa efter den Regel, at der er en privilegeret Klasse her i Landet, som godt maa have store Indtægter, medens andre, som har arbejdet sig op til det samme, skal dukkes af Samfundet, de skal holdes nede, disse Opkomlinge, de har sandelig ikke samme Borgerret som den privilegerede Klasse.

Og hvad er saa „Krigskonjunkturindtægter“? Den højtærede Finansminister har givet blankt op, har ikke hverken over for Folketing eller Landsting været i Stand til at fortælle, hvad man egentlig forbinder med Begrebet „Krigskonjunkturindtægt“. Nogle vage Udtalelser, som man daarligt vil kunne gaa efter, er alt, hvad de to Ting har modtaget af Oplysninger. Jeg vil derfor gerne stille et Par ganske konkrete Spørgsmaal, som jeg meget vil anmode den højtærede Finansminister om at svare mig paa.

Vil en Landmand eller en Fisker — jeg regner med, at disse to Kategorier kan betragtes paa samme Maade —, hvis Indtægt ligger ud over de 9 000 Kr. og 5 000 Kr. højere end Sammenligningsgrundlaget, komme til at betale Krigskonjunkturskat? Regner man med, at det, hvormed hans